

Rian de Heus: 'Gevangen in verdriet na zelfdoding' Uitgeverij Boekscout, Soest 2016. ISBN 978940234626 Zie ook: www.boekscout.nl (Zelfdoding/ Rouw/ Coping/ PO)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Coverttekst: 'Het ergste horrorscenario dat je maar kunt bedenken is gebeurd: je kind heeft zelfmoord gepleegd. Rian beschrijft de totale verwarring waar zij als moeder mee te maken kreeg. Je leest over haar worsteling tussen leven of er zelf ook een einde aan maken. Over de strijd om haar verhaal te verdedigen tegen de 'buitenwereld', de mensen die zelfmoord veroordelen. Over het constante onbegrip. Over hoe je de balans moet vinden om verder te leven, als dat ooit mogelijk is. Gelukkig was er ook troost en steun van lotgenoten. Rian was gevangen in haar verdriet na de zelfdoding van haar oudste dochter, en daaruit leek geen ontsnapping mogelijk...'

Over de schrijfster:

Coverttekst: 'Na twee echtscheidingen had Rian eindelijk de balans gevonden in haar leven. Op de leeftijd van 28 jaar was ze een alleenstaande moeder met drie prachtige kinderen: Chantal en Michelle uit haar eerste huwelijk en Joost uit haar tweede huwelijk. Ze kreeg een LAT-relatie met Frank en een fantastische baan in een casino. Haar leven werd alles waar ze van gedroomd had. Op haar 44e ging het echter gruwelijk mis. Haar oudste dochter Chantal pleegde zelfmoord op 30 april 2011. Rian begon het verdriet van zich af te schrijven in haar dagboek. *Gevangen in verdriet na zelfdoding* is een bundeling van die dagboekfragmenten.' Rian schreef ook: '*De sprong naar het licht*' (Boekscout, 2012) en '*Voorbij het einde*' (Boekscout, 2013)

Inzien:

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek.php?bid=7771>

'Liefste Chantal,

We gaan de maand februari in, jouw verjaardag op 28 februari komt eraan, en ik ga weer compleet onderuit. Ik voel het aankomen. ...

Vanavond maar weer eens in bed het boek van 'Een ongewoon gesprek met God' lezen. Het is nog niet eens februari maar de gevoelens gieren door mijn lijf, paniek slaat toe als niet eerder tevoren. Ik heb geen zin om op bed te liggen, ik heb geen zin om in de kroeg te werken, geen zin om naar onzin te luisteren. Ik wil naar jou toe, daar heb je recht op. Toch ben ik wel tot een conclusie gekomen...

Zelfmoord is niets meer of minder dan geen zin meer hebben om te leven, zeer doordacht en helemaal klaar hier. Zij die zelfmoord plegen hebben nergens spijt van, ze zijn overal van af. Het is aan ons om met hen mee te denken en blij voor hen te zijn.

Wij kunnen immers elk moment hetzelfde doen, maar wij kiezen nog steeds voor het leven, en dat doen wij onszelf aan. Misschien zijn wij wel dom om maar te blijven janken en vechten tegen ons verdriet. Ik voel me in elk geval wel zo op dit moment.

Ik weet ook niet meer wat ik de nieuwkomers op werkgroep verder moet schrijven, zij voelen zich zoals ik bijna drie jaar geleden, in de Hel. Een verschrikking.

Zo voelt het nu écht niet meer, maar dat kan ik de nieuwkomers niet duidelijk maken.

Zij moeten zelf, helemaal alleen die moeilijke weg afleggen die wij ook moesten gaan.

En we zijn er nog lang niet...'

Recensies/Extra:

<https://gevangeninverdrietnazelfdoding.auteursblog.nl/>

<https://www.bd.nl/den-bosch-e-o/nieuwendijkse-schrijft-boek-over-zelfmoord-dochter~abe5f95e/>

<https://www.patientervaringsverhalen.nl/?id=2592&pagina=Boek&keyword=De%20sporing%20naar%20het%20licht>